

Православний Голос Люблина

Бюлетень української православної громади
церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Люблині

Люблин

№ 1 (26)

Січень 2005 р.

www.chresto-vozd.harazd.net

*Рождество Твоє, Христе Боже наш,
возсія мирові світ розума;
в нем бо звіздам служащій
звіздою учахуся,
Тебі кланялися Сонцю правди,
і Тебе відіти с висоти востока;
Господи, слава Тебі.*

*Різдво Твоє, Христе Боже наш,
принесло світло пізнання цілому світові;
бо ним ті, що звіздам вклонялися,
від звізди навчилися
поклонятися Тобі, Сонцю праведному
і визнавати Тебе, як схід із неба;
Господи, слава Тобі.*

Хроніка нашого буття (24)

- 27 листопада суботню Вечірню в Хресто-Воздвиженській церкві служив душпастир української православної громади Люблина о. прот. Мирослав Вишневський, в неділю Літургію служили соборно всі наші священики: о. митр. прот. Володимир Ходак, о. прот. М. Вишневський та о. Миколай Банковський. Цього дня почався Різдвяний піст (Пилипівка). Після Літургії відбулася камерна зустріч при чаю.

- Напередодні свята Введення в храм Пресвятої Діви Марії, у п'ятницю 3 грудня, Велику Вечірню служив о. Мирослав, на літію спільно з ним вийшов також о. Миколай. В сам день свята Божественну Літургію совершали всі наші священики.

- Цього ж дня суботню Вечірню служив о. Володимир. У неділю 5 грудня Літургію служили всі наші отці. Цього дня традиційна зустріч при чаю мала особливий характер, оскільки з доповіддю виступив філософ, слухач ЄКПТУУ Віталій Падалка. Його доповідь *Ікона як образ обоженного світу*, як завжди дуже ерудиційна і цікава, викликала увагу численно зібраних учасників зустрічі і дискусію.

- У суботу 11 грудня Вечірню служив о. Мирослав Вишневський, а 12 грудня, в Неділю 28-у по П'ятидесятниці, Божественну Літургію служили о. о. Володимир, Мирослав та Миколай.

- У понеділок 13 грудня, в день св. апостола Андрія Первозванного, особливо чтимого в Україні, Божественну Літургію совершив о. Мирослав Вишневський.

- 18 грудня, в суботу, Вечірню совершив о. Мирослав. 19 грудня – це свято свт. Миколая Мир-Лікійського Чудотворця, цього разу випало воно в неділю. Вірні особливо численно зібралися цього дня в храмі. Святочну Божественну Літургію служили всі наші священики. Цього дня не могло обійтися без урочистості, якої героями були звичайно наші діти. В прицерковній світлиці, яка не вміщала всіх прибулих, малюки показали художню програму підготовлену під опікою п. Ліани Гурської та п. Марії Купріянович. На кінець о. Мирослав роздав дітям і молоді подарунки, які подарували українським дітям Генеральний консул України в Люблині Іван Грицак та Почесний консул України в Холмі Станіслав Адам'як. (Про цю подію – див. статтю однієї з малих учасниць свята на стор. 3.)

- 25 грудня, у суботу, Вечірню служив о. Мирослав, а 26 грудня в Неділю Святих Праотців Літургію соборно совершили всі наші священики. Вірні нашої церкви – громадяни України цього дня знову подалися на виборчу дільницю до Генерального консульства, щоб проголосувати в повтореному другому турі виборів Президента України. Хронікар

З Різдвом Христовим!

У благословенні дні Різдва Христового бажаємо всім віри, надії і любові та всіх благ від Новонародженого Христа.

В першу чергу з цим радісним празником поздоровляємо нашого архиєпископа – Високопреосвященнішого Авеля, Архієпископа Люблинського і Холмського. Щиро вітаємо настоятеля парафії Преображення Господнього в Люблині о. прот. Андрія Лося та все духовенство кафедральної церкви: о. Георгія Лукашевича і о. диякона Марка Вашука. З нагоди свят поздоровляємо зі святом о. митрофорного протоієрея Володимира Ходака та о. Миколая Банковського. Вітаємо всіх вірних нашої люблинської православної парафії, у тому числі українську православну громаду Хресто-Воздвиженської церкви та мешканців Православного Дому Соціальної Допомоги.

*Душпастир та Церковний Комітет
Хресто-Воздвиженської церкви*

Душпастирські візити з Йорданською водою

За старовинною православною традицією, після свята Йордану – Хрещення Господнього – священики відвідують доми своїх вірних. Візит священика є нагодою для спільної молитви, освячення дому, розмови.

Наші доми відвідуватиме з Йорданською водою душпастир української православної громади Люблина о. прот. Мирослав Вишневський. Усіх, хто хоче узгодити термін душпастирського візиту, просимо залишити в церкві біля свічок свою адресу, телефон і пропонувані термін візиту або сконтактувати безпосередньо з о. Мирославом (тел. 4444160, 7481638).

СЛОВО НАЙМОЛОДШИХ

В день святого Миколая...

В день святого Миколая (19 грудня 2004 р.), який цього року випав в неділю, при нашій церкві Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Любліні після служби відбулася мала урочистість. Було це свято нас – дітей.

На початку всіх, а людей зібралось у світлиці багато, привітав наш священник отець Мирослав. Потім виступили ми – наймолодші вірні нашої церкви. На початку разом з Павлинкою прочитали ми розповіді про найважливіші події з життя Святого Миколая Чудотворця. Всі діти заспівали гарну пісню *Ой, хто, хто Миколая любить*.

Пізніше Катя Купріянович сказала віршик *Вже зима мете снігами...*, після Каті вірш *І зайчик чекає на Святого Миколая* говорила Клавдія Вишнеvsька. Віршик *Лист до неба* сказа-

ла Марта Вишнеvsька, потім я сказала вірш *Іде Святий Миколай*, а на кінець декламувала Павлинка Луцюк.

На закінчення нашої програми ми заспівали заклик:

*Святий Миколай, Святий Миколай,
До нас завітай, до нас завітай,
Усіх привітай, усіх привітай,
Подарунки нам роздай, подарунки
нам роздай.*

Після цього заклику отець Мирослав роздав дітям подарунки від Святого Миколая. Першим подарунок дістав веселий, маленький Миколка Рощенко. Як друга – наймолодша Соломійка Шевчук, потім інші діти, а на кінець священник дав подарунок батьковій недавно народженій дитинці.

Свято всім сподобалося, а найбільше нам – дітям.

Оля Купріянович

Сердечно запрошуємо на традиційну святочну зустріч української православної громади Люблина.

Кутя

відбудеться традиційно у Хрещенський святвечір у вівторок 18 січня 2005 р.

після Великого Повечір'я напередодні свята Йордану (початок служби о год. 17⁰⁰).

Кутя буде для нас нагодою до повернення до святочного настрою, спільного співу колядок, ближчого ознайомлення нашої громади.

З а п р о ш у є м о

20 січня ц. р.

87-річчя з дня народження відзначає **найстарший член нашої громади - Пан Володимир Бабяр.**

Вітаємо Вас, Пане Володимире, із цим гарним святом, бажаємо радості, здоров'я і ще багатьох років свідчення як бути православним християнином.

Вдячні за Ваші поради і свідчення вірні Хресто-Воздвиженської церкви

Шукайте за адресою:

www.cerkiew.pl

Михайло Калиняк

Церковне життя в Запорізькій Січі

Закінчення з «ПГЛ» № 10-12/2004

Виховна роль Церкви

Засади релігійного християнського виховання і відповідної поведінки були обов'язковими в Запорізькій Січі нащодень.

День розпочинався і кінчався спільною молитвою. Щоденне споживання страв – сніданок, вечеря і обід – також супроводились спільною молитвою. Встаючи від стола, козаки відмовляли вголос молитву, дякуючи отаманові, кухареві і один одному кидали по шагу на завтрашнє прохарчування і розходились до своїх занять.

В неділю й свята заповнювалась Січова церква. Всюди видно було військовий порядок. Козаки стояли рядами, старшина (кошовий отаман, суддя, писар, осавул та старші, поважні козаки) – на окремих місцях, званих бокунами чи стасидіями. Підчас читання євангелії всі козаки стояли на струнко, витягали до половини з піхов шаблі і тримали ввесь час рукоять на доказ своєї готовості до оборони Слова Божого і Церкви від ворогів. Під час богослужень співали два хори: старших козаків і молодиків, що проходили вступний стаж перед прийняттям в ряди Запорізького війська.

Свято Різдва Христового і Великдень святкували січовики по цілому тижневі. Під час Різдва молодики-школярі колядували під вікнами січового товариства, а на Новий рік засівали. Засівано, як у цілій Україні – в домах-курнях, кидаючи збіжжя на землю, приговорювали: «На щастя, на здоров'я, на Новий рік, роди Боже жито, пше-

ницю і всяку пашницю». На Великдень поздоровлялися словами: «Христос Воскрес» і обдаровувались писанками.

Особливе торжество було на Водохрещі. Вранці вся піхота, кіннота і артилерія збирались на майдані перед церквою в рядах куренями та стояли без шапок до кінця Служби Божої. Всі одягнені в найкращий одяг, з вичищеною зброєю, над кожним куренем розвивався прапор. Пропори тримали хорунжі, що сиділи на баских конях. З церкви виходив настоятель з хрестом в руці, за ним ієромонахи з іконами та євангеліями в дорогих ризах. За духовенством струнками рядами, з хоругвами та важкими гарматами йшли козаки, далі – маса народу звідусюди. Йорданське водосвяття відбувалось на середині Дніпра. Коли настоятель занурював хреста в воду, вдарили гармати, аж земля двигоніла. Раз, другий, третій – а далі стріляли скільки кому хотілося.

Величаво проходив січовий празник – Покрова Пресвятої Богородиці, а також і свята архістратиґа Михаїла та Миколи Чудотворця. Додаймо, що Служба Божа відправлялася в січовій церкві щоденно, відбувалися соборні панахиди і сорокоусти за душі померлих запорожців. Імена вбитих козаків записувано в грамоту і вчитувано під час Служби.

Широко відоме козацьке побратимство також освячувалось особливим церковним чином. Істота його полягала в тому, що люди, чужі по крові, в важких обставинах військового життя, єднались духово сильніше від рідних бра-

тів і присягали в церкві, цілуючи хрест і євангелію, до кінця заховувати взаємну братерську любов і вірність, помагати собі взаємно в біді, а в разі потреби, то й життя віддати за свого названого брата.

Для ілюстрації обов'язкової та вимаганої від кожного козака християнсько-моральної поведінки у відношенні до Бога і людей пригадаймо кілька фрагментів з думи про Олексія Поповича. Сповідуючись перед товариством під час бурі на морі, він перераховує свої провини: «А ще мимо сорока церков пробігав, шапки не здіймав і на себе хреста не покладав та отцевої і матчиної молитви не споминав...».

Попович кається за свої гріхи і обіцяє поправлення: «То я буду отця і матір шанувати, поважати і старшого брата за рідного отця почитати, а близьких сусідів за рідних братів уважати».

Запорозькі козаки, як це було тоді в звичай українського народу, для відпущення гріхів, ходили в спокійні часи на прощу поклонитися святим місцям у Самарському, Могронинському, Києво-Печерському, Межигірському, Лебединському, Мошенському і інших монастирях. Звичайно, на прощу ходили два рази в рік – після осінніх робіт і перед Пасхою. Часто уподобавши собі тишу чернечого життя, деякі залишалися в монастирях доживати віку. Були й такі, що йшли в далекі краї – на грецький Афон чи в молдавський монастир «Драгомира», де часом бувало, що більшість монахів була «руського» роду – із запорізького краю.

Особливою християнською чеснотою і заслугою вважалось визволення з тяжкої татарської чи турецької неволі. Незалежно від організованих для цієї цілі воєнних походів, дуже часто цій справі посвячували своє життя са-

мовіддані одиниці з-поміж козацтва, або чернечого духовенства. Вони пробірались у саму пащу ворога – в страшну Кафу – центр торгівлі невольниками, в столицю кримських ханів – Бахчисарай, а навіть в резиденцію турецького султана – Царгород. Переодягнені в турецьке жебраче лахміття мандрували вони як жебраки, сліпці й каліки, збирали потрібні відомості про невольників, перекуплювали варту, часто входили в довір'я турків, ставали наглядачами, ключниками і, при відповідній нагоді, виводили братів з неволі, «на ясні зорі, на тихі води, у край веселий, між мир хрещений».

В обороні християнства і Православної Церкви

Успішні героїчні походи запорожців на татарські і турецькі осередки торгівлі християнськими невольниками прославили Запорізьке військо, як визволителів і оборонців християнського світу перед загрозою татарсько-турецької навали і, завжди охочих та певних, союзників у боротьбі з фанатично-агресивним мусульманським світом.

Крім славнозвісної участі Запорізького війська в битві під Хотином, пригадаймо ще один з прикладів. Влітку 1593 р. Туреччина почала війну з Австрією за угорські землі. Австрійський імператор Рудольф II Август старається прихилити на свою сторону Московщину, Польщу, Семигород і Молдавію. Рівночасно поручає своєму представникові в Польщі – Вакеру, – домовитись з Запорізьким військом відносно його участі в цій війні. Вжито також заходів, які мали вплинути на позитивне рішення запорожців, використовуючи авторитет зверхника римо-католицької церкви, папи Климента VIII. З цією метою вислано папського нун-

ція, хорватського священника Камуловича, який однак до козаків не дійшов, тому що перехоплено його в дорозі польським гетьманом Язловецьким. Врешті, за посередництвом спеціального австрійського посланця Лясоти, заключено з запорізьким Кошем договір, за яким 12 тисяч запорізького війська під проводом Лободи і Наливайка вирушили в похід, на поміч Австрії. Розбили вони прихильника Туреччини молдавського господаря Арона і змусили його присягти на вірність Австрії. Присягу молдавського господаря приймав козацький сотник Демкович. За весь час існування Запоріжжя, навіть при тимчасових союзах з татарами і турками, козаки ніколи не забули страшної загрози від татарських наїздів і у відповідні моменти виступали проти них війною.

Про великі заслуги Запорожців в обороні інтересів і прав рідної, Православної Церкви в межах шляхетської польської держави, найбільш вимовне свідчення дає вікопомний чин відновлення вищої церковної ієрархії, завершений в 1620 р. Єрусалимським пат-

ріархом Феофаном, під охороною і при живій участі Запорізького війська, на чолі з його славним гетьманом Петром Конашевичем-Сагайдачним. Високу й справедливу оцінку християнської моральної поведінки, великої ролі і значення запорізького козацтва в житті українського народу заміняли новопосвячені єпископи відновленої православної ієрархії в своїм меморіалі-протестації до польського уряду з приводу неслухняних закидів і обвинувачень духовенства в підбурюванні і агітації серед козаків.

«... Щодо козаків, то про цих лицарських людей знаємо, що вони наш рід, наші браття і правовірні християни. Про них думають, що вони простаки, не мають ані знання, ані розуму, й були намовлені духовними. Але ми, як не відводимо їх від належної послухності, ані бунтуємо, так і не навчаємо їх розуму в справах і учинках їх. Вони мають природжений дотеп і Богом дарований розум, а ревність і любов до віри, побожності і церкви між ними живуть і процвітають здавна...».

«Це ж бо те плем'я славного наро-

Збірка на нові облачення до нашого храму

Наша Христо-Воздвиженська церква діє вже два роки, проте для нормального літургійного життя потрібні ще в церкві деякі річі. Зараз найбільш нарізною потребою є **нові, постійні облачення на аналої в нашій церкві**. Хотіли б замовити їх і придбати до початку Великого посту. Кошт купівлі нових облачень досить великий як на можливості нашої громади, проте надіємося, що спільним зусиллям прикрасимо наш храм.

Всіх, хто хотів би пожертвувати на нові облачення до Христо-Воздвиженської церкви, просимо вплачувати гроші для душпастиря, церковного старости або біля свічок. Список жертводавців буде поміщений в наступних випусках нашого бюлетеня.

Душпастир та Церковний комітет
Христо-Воздвиженської церкви

ду руського, з насіння Яфетового, що воювало Грецьке царство морем Чорним і суходоєм. Це з того покоління війсьсько, що за Олега, монарха руського, в своїх моносілах по морю і по землі (приробивши до човнів колеса) плавало і Константинополь штурмувало. Це ж вони за Володимира святого, монарха руського воювали Грецію, Македонію, Іллірик. Це ж їх предки разом з Володимиром хрестилися, віру християнську від Константинопольської церкви приймали, і по цей день в цій вірі родяться, хрестяться і живуть. Живуть не як погани, а як християни, мають пресвітерів, учаться письма, знають Бога і закон свій.

Як же думати, щоб вони самі від себе, за ласкою Божою, не мали б пильнувати віри і спасення свого? Треба тільки вважати на їх побожність: коли ідуть на море перш за все моляться, заявляючи, що за віру християнську йдуть на невірних. Другою своєю ціллю ставлять визволення невірників. При тому дають побожні обіцянки, що своєю здобиччю наділять передовсім церкви, монастирі, шпиталі та духовних. Для спасення душі своєї викуплюють невірників, церкви нові й монастирі будують, мурують і збагачують. І коли в місцях безлюдних пам'ятають про віру і побожність і засвідчують це, то тим більше пильнують і піклуються нею на волості, повертаючись до дому, де мають батьків, братів і свояків серед духовенства. То напевно, що на цілім світі ніхто по Бозі не чинить зневоленому християнству такого великого добродійства, як греки своїми окупамі, а запорізьке військо – своєю сміливістю і перемогами; що інші народи виборюють словом і дискусіями, то козаки доказують ділом самим і що ж? – чи духовні їх того учать?

Хто вчить їх такого розуму – воювати на землі? Хто на морі, де вони так гарцюють у своїх моносілах, які в порівнянні до кораблів і каторг – не більше, як ночви. Хто бунтує їх, коли вони у своїх справах, стаючи обозом, оружно по кілька місяців ведуть переговори проти тонких хитроців? Ще раніше того як ми стали владиками... вони вже свідчили свою віру, писали, посольства посиляли і присяги складали (в справі віри). Річ це відома і звісна широко. І до цього не то, що мали б духовні їх понуждати, але вони (козаки) ще самі пильнують їх і міщан пригадують і навіть грозять їм, щоб у вірі не було ніякої переміни і не було ніякої спілки з апостатами...».

Цей документ цікавий для нас не як доказ намагання проведу української православної Церкви переконати уряд в своїй не причетності до козацького руху, але він дає також свідчення про високу національну свідомість українських церковних діячів, про їх великий патріотизм. Ще більш цікаве те, що православні єпископи добачали в козацтві чергове звено в українському історичному процесі, бачили в ньому продовжувачів історичних традицій українських князів домонгольського періоду. Для кращого усвідомлення того факту пригадаймо, що королівська влада і польська, а також українська магнатерія дивилася тоді на козацтво, як на збунтованих, темних і диких розбишаків.

Але боротьба українського козацтва за суспільно-політичні справи українського народу та його зв'язки на тому ґрунті з відновленою українською православною Церквою – це широка тема, яка вимагає окремого обговорення.

Михайло Калиняк

У нашій єпархії

Замойські говіння

У четвер 16 грудня 2004 р. в православній парафії свт. Миколая Чудотворця в Замості відбулися єпархіальне говіння духовенства, поєднані з конференцією. Щороку священники нашої єпархії під покровительством Високопреосвященнішого Авеля, Архієпископа Люблинського і Холмського, зустрічаються напередодні свят Пасхи та Різдва Христового, щоб спільно приступити до таїнства Покаяння.

В Замості цього дня до таїнства сповіді приступили також нечисленні вірні місцевої замойської православної спільноти. Сповідником духовенства традиційно був о. митр. прот. Олексій Суботко, довголітній викладач Вищої Православної Духовної Семінарії в Яблочині, а зараз резидент тереспільської парафії.

В час конференції, яка відбулася після Літургії, був заторкнутий ряд питань парафіяльного життя, а також зміни у законі про відношення держави до Православної Церкви. Нагадаймо, що цей закон дає нашій Церкві можливість повернути втрачене майно. Порушено також питання входу Польщі до Європейського Союзу і ролі, яку повинна відігравати Церква в нових обставинах.

Підсумовуючи замойські говіння можна ствердити, що Церква завжди захищала, захищає і захищатиме традиції, які засвідчують про нашу ідентичність. Пам'ятаймо слова, яку повинні бути мотом на нашому шляху до спасіння: «Созижду Церков Мою і врата адова не одоліють ей».

Прот. Мирослав Вишневський

Храмове свято

в честь свт. Петра (Могили), митрополита київського

16 січня 2005 р., в Неділю перед Богоявленням,

вже втретє відзначатимемо пам'ять

свт. Петра (Могили), митрополита київського

- покровителя української православної спільноти м. Люблина.

Порядок святкових служб:

15 січня, субота

17⁰⁰ Всенічне Бдіння

16 січня, неділя

9⁰⁰ Божественна Літургія

Молебень

Після літургічних урочистостей запрошуємо на Святочну зустріч громади Христо-Воздвиженської церкви та гостей.

*Душпастир та вірні
церкви Воздвиження Чесного
Хреста Господнього в Люблині*

Різдвяне Послання
Св. Собору Єпископів
Польської Автокефальної Православної Церкви
Всечесному Духовенству, Монахам і Монахиням
та всім боголюбивим Дітям Її

*«Не бійтеся, бо я благовіщу вам радість велику,
що буде людям усім: бо сьогодні
в Давидовім місті народився для вас Спаситель,
Він же Христос Господь».*

(Лк. 2, 10-11)

У цих ангельських словах відкрита світові: «велика таємниця благочестя: Бог явився у тілі» (1 Тим. 3, 16). Торжествують небо і земля, бо помилював Господь людей своїх і дарував їм Спасителя, що ним є Ісус Христос.

«Велика таємниця благочестя» – Воплотіння Сина Божого – появилася світові майже непомітно. Ісус Христос народився з Діви Марії в убогих вифлєємських яслах у тиші ночі подібної до інших звичайних ночей. Сповитий пеленками та в ясла покладений поміж звірятами, був як приклад і взірець смирення (Лк. 2, 7).

Провидінням Божим, тільки в означений час, Господній Ангел сповістив: «...бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Він же Христос Господь». (Лк. 2, 11). Тоді з'явилася велика сила небесного війська, що хвалила Бога і промовляла: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям Його вподобання» (Лк. 2, 14) – складаючи від імені сотворіння хвалу Господу Богові. Земля наповнилася славословленням та радістю.

Людство у своїй масі не усвідомлювало того, що сталося. Тільки вифлєємські пастирі отримали вістку про цю велику «таємницю благочестя». Прийшли вони до Новонародженого Христа і поклонилися Йому. А ось мудреці від імені всього людства принесли Йому дари: золото, ладан і запашне миро (Мт. 2, 1-2, 10-11).

Брати і Сестри! Побожно оберігаючи у своїй душі образ «великої таємниці» ми, люди третього тисячоліття, «єдиними устами і єдиним серцем» оспівуємо і поклоняємося Народженому у Вифлєемі Христові, нашому Спасителю, Пречистій, Преблагословенній Діві Марії, що послужила великій таїні Боговоплотіння. Сьогодні наші храми наповнені прегарними, зворушливими співами, що величають прихід у світ Христа Спасителя. Невимовна радість переповнює у цей день серця всіх православних людей.

Спаситель прийняв людське тіло (Євр. 2, 14). Назвав нас Своїми братами (Євр. 2, 11), тому ми й стали достойними благодатного Божественного споріднення.

Різдвом своїм Ісус Христос відкрив нам Свою любов. Засіяло Сонце Правди, Світло любові і Вічного життя. Тому Церква оспівує: «Різдво Твоє, Христе Боже наш, що засіяло світові світлом розуму...».

Правда ця кріпить людство у чиненні добра. Сам Господь вимагає від людини, щоб її добрі діла світили перед людьми для того, щоб вони, побачивши їх, прославляли Отця Небесного (Мт. 5,16). Апостол Павло вказує: «навчатися бути першими в добрих ділах для конечних потреб, щоб не були безплідні» (Тит. 3,14).

Сьогодні, у складну повну воєн, тероризму та екстремізму пору, необхідно всім, особливо нам, християнам, боротися за поширення добра, яке сприяє освяченню. Освячення досягається з підмогою Божої благодаті, здійсненням Заповідей, духовною молитовною пильністю. Все це служить очищенню від вад. Апостол Павло закликає: «З усіма дбайте про мир та про святість, без якої ніхто Господа не побачить. Пильуйте, щоб ніхто не залишився без Божої благодаті» (Євр. 12, 14-15). Щасливий той, кого зло не звабить. Боротьба з ним триває від моменту падіння людини до нинішнього дня і продовжуватиметься до кінця світу, коли диявол, начальник всякого зла, буде переможений назавжди.

Брати і Сестри! Празнуючи Свято Різдва Христового у 2004 році, запитаймо себе: що принесемо Господові, який лежить у яслах? Насамперед, зі смиренністю та сльозами радості, разом з пророком Давидом, будемо волати: «Нехай уся земля поклониться Тобі і співає Тобі, нехай же співає імені Твоєму, Всевишній».

Господи! Обіцяємо Тобі постійно старатися про своє освячення та відродження у Святому Дусі і стати повними учасниками духовного життя.

Такий стан нашого духа дасть нам силу перемагати життєві труднощі, які зроджуються з неполадків, бідування, хвороб, міжлюдських сутичок.

З вірою і надією будемо дивитися у майбутнє, сподіваючись на те, що молитвами Пресвятої Богородиці і святих, які просяjali на нашій землі, зможемо протистояти злу, гріхові, вадам і людській недосконалості.

Брати і Сестри! «Прийдіте, поклонімся і припадім до Христа, спаси нас, Сину Божий, що Народився з Діви, співаємо Тобі. Аلیلуя»!

Вітаємо Всіх Вас: Всечесне Духовенство та Чернецтво, Всіх Віруючих, Молодь і Дітей зі Святом Різдва Христового та грядущим Новим, 2005, Роком! Нехай буде Новий Час «Благодаті Господньої» для всіх нас радісним, а всьому світові – мирним та благополучним.

Нехай зміцніє у наших серцях віра Свята Православна.

«Радійте, удосконалюйтесь, тіштеся, будьте однодумні, майте мир: і Бог любові та миру буде з вами» (2 Кор. 13,11).

Божою милістю смиренні:

- † Сава, Митрополит Варшавський і всієї Польщі,
- † Симон, Архієпископ Лодзький і Познанський,
- † Адам, Архієпископ Перемиський і Новосанчівський,
- † Єремія, Архієпископ Вроцлавський і Щецинський,
- † Авель, Архієпископ Люблинський і Холмський,
- † Мирон, Єпископ Гайнівський,
- † Яків, Єпископ Білостоцький і Гданський,
- † Григорій, Єпископ Більський.

Столичне місто Варшава, Різдво Христове 2004/2005

Різдво Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа

Кондак

Діва днесь Пресушественнаго
раждает, і земля вертеп
Неприступному приносить,
Ангели с пастирми славословят,
волсви же со звіздою
путешествуют:
нас бо ради родися Отроча
младо, Превічний Бог.

Діва сьогодні Пресущного
роджаєє, і земля вертеп
Неприступному приносить,
Ангели з пастирями славословят,
і волхви зі звіздою
подорожують,
бо ради нас народилося мале
Дитятко, Предвічний Бог.

Свята Євангелія від Матфія

Коли Ісус народився у Вифлеємі Іудейським, за царя Ірода, то прийшли в Єрусалим волхви від схід-сонця, Та й кажуть: де народжений Цар Іудейський? бо ми бачили звізду Його на сході, і прийшли поклонитися Йому. Почувши це, цар Ірод стривожився, і ввесь Єрусалим з ним. Та зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, питавсь у їх: де повинно народитися Христу? Вони сказали йому: у Вифлеємі Іудейським; бо в пророка написано так: І ти, Вифлеєме, земле Іудина, нічим не менша єси між державами Іудиними: бо з тебе вийде воєвода, що упасе народ Мій Ізраїля. Тоді Ірод тайкома закликав до себе волхвів і випитував у їх про час, коли звізда з'явилась. І відправляючи їх у Вифлеєм, сказав: підіть і пильно розвідайте про Дитя, і коли знайдете, то дайте мені знати, щоб і мені піти поклонитися Йому. Вони, вислухавши царя, пішли. І от звізда, що бачили вони на сході, йшла поперед їх, аж поки прийшла й стала над тим місцем, де було Дитя. Як примітили вони звізду, зрадувались дуже великою радістю. Увійшли в хату, побачили Дитя з Матір'ю Його Марією і, впавши, поклонилися Йому; та відкривши скарби свої, піднесли Йому дари: золото, ладан і смирну. І прийнявши у сні вістку, щоб не вертатись до Ірода, іншою дорогою пішли до свого краю.

Мф. 2,13-23 (3 зач.)

Пожертву на видання цього номеру бюлетеня «Православний Голос Люблина» склала анонімна благодійниця.

Православний Голос Люблина

Бюлетень української православної громади церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Люблині
Душпастир церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього: о. прот. Мирослав Вишневський.
Редактор бюлетеня: Григорій Купріянович.

Адреса: Cerkiew Podwyższenia Krzyża Pańskiego, ul. Dolińskiego 1, 20-127 Lublin, тел. 444160.

E-mail: chresto-vozd@cerkiew.pl

Internet: <http://www.chresto-vozd.harazd.net>

Програма богослужінь
у церкві Воздвиження Чесного Хреста Господнього
- храмі української православної громади м. Люблина
січень 2005 р.

- 1 січня, субота**
17⁰⁰ Вечірня
- 2 січня, Неділя перед Різдвом Христовим. Святих Отців**
9⁰⁰ Божественна Літургія
- 6 січня, четвер. Навечір'я Різдва Христового (Святвечір)**
9⁰⁰ Царські Часи. Божественна Літургія свт. Василя Великого
16⁰⁰ Велике Повечір'я
- 7 січня, п'ятниця. Різдво Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа**
9⁰⁰ Божественна Літургія
- 8 січня, субота. Собор Пресвятої Богородиці**
9⁰⁰ Божественна Літургія
17⁰⁰ Вечірня
- 9 січня, Неділя по Різді Христовім. Св. ап. первомч. і архидияк. Стефана**
9⁰⁰ Божественна Літургія
після Літургії зустріч при чаю з колядками
- 14 січня, п'ятниця. Обрізання Господнє. Свт. Василя Великого. Новий рік**
9⁰⁰ Божественна Літургія та Новорічний молебень
- 15 січня, субота**
17⁰⁰ Всенічне Бдіння
- 16 січня, Неділя перед Богоявленням.**
Храмове свято в честь свт. Петра (Могили), митрополита київського
9⁰⁰ Божественна Літургія
після Літургії Святочна зустріч громади Христо-Воздвиженської церкви і гостей
- 18 січня, вівторок. Навечір'я Богоявлення (Хрещенський святвечір)**
17⁰⁰ Велике Повечір'я
після служби зустріч української православної громади – традиційна Кутя
- 19 січня, середа. Богоявлення Господнє.**
Хрещення Господа Бога нашого Ісуса Христа (Йордан)
9⁰⁰ Божественна Літургія. Велике посвячення води
- 22 січня, субота**
9³⁰ Урочистості з нагоди Дня Соборності України (кладовище при вул. липовій)
Урочистості очолить Високопресвященніший архієпископ Авель
17⁰⁰ Вечірня
- 23 січня, Неділя по Богоявленні**
9⁰⁰ Божественна Літургія
після Літургії зустріч при чаю
- 29 січня, субота**
17⁰⁰ Вечірня
- 30 січня, Неділя 35-а по П'ятидесятниці**
9⁰⁰ Божественна Літургія
після Літургії зустріч при чаю